

KEMAL SAFA GÜNTEKİN • Kadın Düşünü

KEMAL SAFA GÜNTEKİN Altmışlı yıllarda doğdu, Ankara'da yaşıyor. Mahlas kullanılarak çeşitli roman ve inceleme kitapları yazdı. Çift kişilikli olduğuna inanıyor.

İletişim Yayınları 1398 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 194

ISBN-13: 978-975-05-0683-3

© 2009 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2009, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Koray Kuranel

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ziya Osman Bangu

BASKI ve CILT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

KEMAL SAFA GÜNTEKİN

Kadın Düşkünü

MEMLEKET ROMANI

i l e t i ŝ i m

Roman, bir vasıttır. Roman, idealini milli hislerin menbaından almalıdır. Böyle bir roman, okuyucusunu vatan sevgisile ve Türklüğe yaraşır bir vakarla doldurur, her Türk çocuğunu da eğilmez baş olarak yüceleceği fikriyata sevk eder. İçinde bir kelime bile ahlakdışı söz ihtiva etmiyen, fitratımıza ters düşmeyen, her bir kahramanı heykel gururu ile dolu, milletimizi yüceltmeyi gaye edinmiş bir edebiyat! İşte roman denince ne anladığımızın tarifi.

S. Şiremenlioğlu, *Dil ve Edebiyat Meselelerimiz*,
Birinciteşrin 1944, Ankara

İÇİNDEKİLER

<i>Muallim Fikret Bey anlatıyor</i>	9
<i>Bayram anlatıyor</i>	33
<i>Kâmil Tonyalı yazıyor</i>	59
<i>Çolakzadelerin İsmet Hanım anlatıyor</i>	63
<i>Çolakzadelerin Cumhuriyet Bey anlatıyor</i>	73
<i>Mehmed Asaf anlatıyor</i>	97
<i>Cavidan anlatıyor</i>	117
<i>Vecihe anlatıyor</i>	127
<i>Emin Nail Çolakzade anlatıyor</i>	135
<i>Ayşe anlatıyor</i>	147
<i>Çolakzadelerin Nermin anlatıyor</i>	161
<i>Bayram anlatıyor</i>	171
<i>Kâmil Tonyalı anlatıyor</i>	181
<i>Üsteğmen Fuat Bey anlatıyor</i>	189
<i>Necip Bey anlatıyor</i>	207
<i>Muallim Fikret Bey anlatıyor</i>	213

bahçede dumanlar gördüm. Kadınlar neşeyle ahırın yanındaki fırında ekmek pişiriyordu. Burnuma çok etkileyici bir çiğbörek kokusu geldi. Ramazan'ın bir ziyafeti kaçırarak hali yoktu.

“Ne dersiniz Cumhur Bey, şu kadınların yarenliğine katılalım mı?”

“Olur,” dedim.

Ramazan alışkın hareketlerle arabayı yanaştırdı, o sırada köylü kadınların hafta boyunca sırayla ekmek pişirdiklerini, bu hafta ekmek işlerini bitirip tarlaya çıkacaklarını söyledi. Ben tarlada imece yaptıklarını bildirdim de, ekmek pişirirken de öyle yaptıklarını bilmezdim. Ramazan'a gıptayla baktım. Yaman çocuktuk doğrusu, iştahlı, dev gibi cüsseli, akıllı da. Arabadan atlayıp bir direğe atın yularını bağladı ve:

“Rukiye teyzem!” diye bağırdı.

Vay kerata, dedim içimden, geleli üç ay olmadı, buraları tanımış, herkesle yarenlik etmeye de başlamış.

Önlüklü ihtiyar bir kadın, unlu ellerini üstüne sile sile göründü. Ramazan hemen kadının ellerine sarılıp öperken kadın da Ramazan'ın alnından öpüyordu. Halktan biri olmanın böyle bir kaynaştırıcı tarafı olduğu muhakkak; beni görür görmez kaskatı kesilip ne yapacağını şaşırarak köylüler Ramazan'ı kucaklayıp şapır şapur öpüyor, bana da tavuk gibi kafalarını kekerek, ellerini nereye koyacaklarını bilemeden “Buyur Bey,” diyorlardı.

Köylüleri görür görmez çatılan kaşlarım, onların gündelik hayata, çöpe, samana, ineğe, süte tapar gibi yaşayan *animistique* hayat tarzlarına duyduğum bir tepkiden ibaretti. Köylü kadınların kavgasını görenler, onların ağza alınmayacak küfürleri rahatlıkla söylemesinden utanabilir, buna şaşırabilir. Lakin ben şaşırmam, çünkü onların azgın boğanın havuç gibi kıpkızıl ortaya çıkmış erkeklik organını, ocağa odun atar gibi, telaş etmeden ineğin fercine yerleştirdiğini, ineği de kız

kardeşiymiş gibi doğurttuğunu bilen bir kişi şaşırmaz. Kavga eden bu kadınların fistanlarının üzerinden koca kıçlarına şaplak vura vura *gel bunu ye* diyerek hakaretler yağdırdığı o halleri gördüğüm zamandan beri de, ben onları kadın olarak bile görmem. Aslında köylü olan her şeyden nefret ederim ben. Köylü erkek, söyleyeceği sözü olmayan bir budaladır: Söz söyleyecek yerde sigara içer, susulacak yerde türkü söyler, hiç yoktan karısını döver, çocukları olduğunun bile farkında olmaz. Köylü kadın ise söyleyeceği sözü boş kazan gibi tangır tungur ses çıkararak söyler, gudubetin önde gidenidir. Onların bu pasaklılıkla, bu cazibe yoksunu pörsük duruşlarıyla nasıl cinsel arzu uyandırdığına şaşar ve hatta nasıl doğurduklarına hayret ederim.

Nitekim, Ramazan'ın seslendiği Rukiye'yi ben çocukluğumdan beri tanıdığım halde adını bilmezdim. Bilip de ne yapacaktım, oturup iki kelime laf mı edecektim? Ne anlardı ki bu kadın benim dilimden?

Bir gölgeliğe oturduk, Ramazan benim isteklerimi hemen sıraladı, ayran ve çiğbörek istiyorduk.

Bir koşuşturmadır başladı, kızların alttan alta bakarak beni ve Ramazan'ı süzdüklerini görüyordum. Bana korku dolu bir çekingenlikle baktıkları muhakkak; öyle de olmalı zaten. Yoksa hemen laubali olmaları işten bile değil. Bunu Ramazan'a bakışlarından anlıyorum. Kahpeler, Ramazan'a istekle bakıyordu, düpedüz çağırıyor gibi bir halleri vardı. Bu hal, önce gözüme tabii görünse de, giderek sinirime dokunmaya başladı. Beni böyle arzulayarak gözleyen hiçbir kadının olmayışına kızgınlık duyarak arkama daha bir sert yaslandım, sağa sola daha araştırmacı gözlerle baktım.

Ağaçlıklı bir bahçeydi burası. Ortada Balkan işi bir tandır; belli ki muhacir bir ailenin evindeyiz. Kızların sarışın oluşu da buna işaret ediyor. İleride iki katlı bir ev var, yanında bir ahır.

Bir ara ahırdan çırılçıplak bir adam çıktı. Kelimenin tam anlamıyla anadan üryan bir adamdı bu; uzun saçları, çelimsiz bedeniyle cennetten kovulmuş Adem'in ve çarmıha gerilmiş İsa'nın karışımı gibi bir şeydi. Gözlerime inanamadım. Tam *bu ne rezalettir* diyecektim ki Rukiye adama doğru bağırdı:

“Kemaleddin içeri gir!”

Adam hiç aldırmadı. Çıplaklıktan utanmak şöyle dursun, tandırla uğraşan kızlara doğru baktı, sırtıttı. Sırtıttıktan önce saç başı karman çorman bir hilkat garibesine benziyordu, sırtınca genç olduğu belli oldu. Rukiye'nin eline koca bir sopayı geçirip ona doğru koştüğünü gördüm; utanıp başımı eğdim. Kızlar da kikirdeyerek sırtlarını dönmüştü, Rukiye yetişip herifin dizkapağına öyle bir vurdu ki herif yere yuvarlanıp anırır gibi bağırdı. Rukiye'ye içimden *vur, bir iki tane daha esaslı vur*, dedim, Rukiye sopayı tam benim düşündüğüm gibi önce adamın dirseğine, sonra da herif acıyan dirseğini tutmak için sola döndüğünde onun sırtına indirdi.

Ramazan, utanınca konuyu değiştirenler gibi yapacağına, Kemaleddin'i nasıl tanıdığını anlatmaya başladı. Meğer bu divane, Rukiye'nin en küçük kardeşiymiş, sevdiği kızı almayınca bu hale gelmiş. İşte tam da köylülere yaraşır bir delirme! Köylü dediğin *existence, humanité, égalité* diyerek kafayı üşütecek değil ya! Acıdım birdenbire. Tam bir mecnun. Daha da acıyacaktım ama Ramazan'ın anlattıklarından anladığım kadarıyla bu meczup, dün valideyle bizim kızlar buraya geldiklerinde yine aynı şeyleri yapmış. Hem de bizim kızların ve validenin önünde. Tabii yine sopayı yemiş.

Ramazan bunları anlatıyor, ben de olayın tüm ayrıntılarını biliyormuş gibi, *tamam dur, kâfi* demeye hazır bir yüzle dinliyordum. Dün bizim kızların gözündeki o şaşkın gülmeler meğer bundanmış. Meğer kocaman bir bilmemesini gösterip de, bununla *masturbation* yapan bir deli bile, kadınların